

[Finansministeren.]

ning afgjort ikke har råd til. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Evald Christensen kan anvise os, hvorfra vi kan skaffe den fremmede valuta, som en sådan ophævelse af rationeringerne ville koste. Jeg ser imidlertid hen til det samråd i lønningsudvalget, hvor det ærede medlem har bebudet, at han vil give mig råd om „besparelser på andre områder“.

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til det, det ærede medlem hr. Alfred Jensen sidst sagde, men kun gøre den ene bemærkning, at naturligvis kunne jeg, da jeg skulle forhandle med tjenestemændene, ikke forhandle med andre end organisationernes ansvarlige ledere — det er jo også den anvisning, der er givet i tjenestemandsløven —, og jeg må naturligvis gå ud fra, at de pågældende ledere ved, i hvilken grad de kan regne med at have deres medlemmer bag sig.

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Det ser ikke godt ud med dobbeltbeskæftigelse efter den sidste udtalelse. Jeg skulle såmænd være tilfreds, forsåvidt der blev afgivet en erklæring om, at man tilstræber og af fuld kraft arbejder på, at det kun bliver undtagelsesvis, man har dobbeltstillingerne, men ikke engang et sådant løfte synes jeg man opnåede.

Til det ærede medlem hr. Arnth Jensen vil jeg gerne sige, at ligegyldigt hvor meget man citerer af venstres betænkning for to år siden, er tyngdepunktet i den dog en protest mod den stadige forøgelse af udpumpningen af offentlige midler. Når det ærede medlem nu gør gældende, at de økonomiske forhold er bedre end dengang, må han dog huske, at det, der er sket, er, at vi har fået et langt voldsommere skatte-tryk og langt højere priser, og der er ikke noget, der tyder på, at situationen er bedre nu end dengang. Det er simpelthen, som jeg sagde før, venstre, der har ændret karakter.

Til det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil jeg sige, at det bliver naturligvis tjenestemandsgangorganisationernes egen sag, om de vil indføre urafstemning eller ej, men jeg nærer ikke tvivl om, at disse organisationers ledere har en sådan føling med deres medlemmer, at de ikke indgår på et forlig uden at være sikre på, at de har medlemmerne bag sig.

(Kort bemærkning).

Arnth Jensen: Til det ærede medlem hr. Holger Eriksen vil jeg kun stille følgende spørgsmål: Var det ikke på basis af erhvervs-

livets fremgang og bedre indtjeningsmuligheder, arbejderne stillede deres lønkrav i foråret?

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Der er ikke spor tvivl om, at arbejderne stillede deres krav, fordi de ønskede at få deres andel i de fordele, som rationalisering o. s. v. medførte. På den anden side er det desværre også en kendsgerning, at selve produktiviteten i øjeblikket ikke er i fremgang i vort land, og at det desværre formodentlig skyldes regeringens økonomiske politik, og det giver i alt fald ikke nogen baggrund for den udtalelse, at de økonomiske forhold er bedre i dag, end de var for to år siden.

(Kort bemærkning).

Arnth Jensen: Det ærede medlem levede selv beviset for de bedre økonomiske forhold, når han sagde, at der ingen tvivl var om, at arbejderne netop stillede deres krav, fordi der var indtrådt virkelige forbedringer for erhvervslivet. Det er beviset, ærede medlem, og det er der, forskellen mellem 1950 og nu ligger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Holger Eriksen: Jeg skal tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises til behandling i lønningsudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillæg til lov nr. 28 af 15. februar 1924 om indenlandsk skillemønt.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5837; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3762).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Th. Mikkelsen: Den 26. oktober 1917 gennemførtes en tillægslov til møntloven, der gav regeringen adgang til at udmønte skillemønter i jern i stedet for de eksisterende bronzemønter. Anledningen til denne lov var dels de opståede vanskeligheder med